

пѣеше хубавитѣ народни пѣсни и пѣснитѣ на Ботевъ, Каравеловъ, Ив. Вазовъ . . . И цѣлото село запѣ чудно хубавитѣ бѣлгарски пѣсни.

Зимата изтече неусѣтно.

День изъ день настѣпваха по-топли, по-свѣтли дни. Плѣзнаха стада по баири, понесоха се сладки пѣсни отъ медни кавали. Излѣзоха орачи по полето. Плѣзнаха моми цвѣта да бератъ. Екнаха горитѣ и полето отъ пѣсни. . .

Учитель Милко слушаше и се радваше. . . Той отъ давна мечтаеше това: всички да сѣ весели, засмѣни, сговорни. Съ пѣсни да отиватъ на работа, съ пѣсни да се връщатъ отъ работа. . .

Той извеждаше ученицитѣ, при хубаво време, въ гората и на полето. Тамъ учеха цѣлъ день. Вечеръ се връщаха укичени съ цвѣта и вѣнци и съ пѣсни минаваха презъ селото. Цѣлото село излизаше да дочака децата си, да имъ се порадва, да се порадва и на учителя си.

Новото училище се строеше вече. Основитѣ му бѣха изкопани и изидани. Дигаха дирекцитѣ, слагаха и гредитѣ. Скоро щѣха да кроятъ и покрива. Работѣха всѣки день по десетина души селяни, рѣководени отъ двама опитни майстори . . . И догдето дойде лѣто, и почне усилената полска работа, училището щѣше да бѣде покрито и измазано. Да съхне презъ лѣтото и чака за врати и прозорци презъ есенъта. . .

Учительтъ идваше при постройката по петъ-шестъ пѣти на день. Съветваше се съ майсторитѣ и насърдаваше всички. Училището се строеше по неговъ планъ и имаше две голѣми стаи и една малка, учителска стая.

По едно време, учитель Милко забеляза, че нѣкои отъ селянитѣ почнаха да отсѣжтствуватъ отъ вечерното училище. Срещаше ги замислени, посърнали. Виждаше ги да носятъ вечеръ по торба брашно на рамо. . . Почнаха тѣ да се срамуватъ отъ него, нѣкои дори да го отбѣгватъ. Поразпита той нѣкои селяни и разбра причината.

— Селото е балканско. Нивитѣ ни сѣ малко и слабо раждатъ, та не могатъ да ни изхранятъ. Затова отиватъ мнозина отъ насъ лѣте по работа въ други села. . . А сега взимаме въ заемъ жито оттамъ, за да изхранимъ децата си. Взимаме го въ заемъ и го върщаме въ вършитба двойно и тройно. — Разказваха селянитѣ. . .